

KÄNDIS KÄR

BONNIER
CARLSEN

Kirsti Kristoffersen

Kapitel 1

Det är dagen efter finalen och det är kaos på Vigdis kontor. Det första som slår mig när jag kommer in genom dörren är att Vigdis matchar kontoret. Allt är vitt och beige eller gjort av glas och ser dyrt ut. Vigdis travar fram och tillbaka med så långa kliv som hennes korta ben klarar av, och kastar bara en snabb blick på mig när dörren slår igen bakom mig. Mathias, som har väntat på mig, ger mig en snabb kyss, och sen står han också bara och tittar på Vigdis. Med jämna mellanrum mumlar hon något, och gestikulerar uppgivet. Mathias skakar på huvudet.

– Hon är inte riktigt sig själv i dag, alltså, säger han. Så tittar han på mig och ler.

– Men jag är glad att du är här.

Han tar min hand i sin.

– Kom med in!

Kontoret är stort, och vid fönstren står både en tjugig soffa, ett soffbord och ett gigantiskt skrivbord av glas, där Vigdis antagligen sitter och jobbar när hon inte springer runt backstage och pratar i telefon.

Jag kramar Mathias hand och tittar upp på honom. Det ser inte ut som om han har gråtit eller sovit dåligt. Han ser över huvud taget ut att må väldigt bra.

– Hur mår du, egentligen? säger jag. Sorry att vi inte kom ner backstage i går, men det var så mycket kaos, och så tänkte jag att ni kanske ville vara ensamma och ...

- Det behöver du inte tänka på, avbryter Mathias.
- Okej, men hur mår du?
- Vi tar det sen, säger Mathias, och nickar omärkligt med huvudet mot Vigdis, som har slutat med sitt travande.
- Okej, säger jag, och Mathias kramar min hand igen, innan han släpper den.

Mitt i rummet står ett jättestort bord med en massa stolar runt. Mathias pappa sitter i ena änden och stirrar på skärmen till en laptop. Han verkar inte ha lagt märke till mig. På bordet ligger en massa tidningar utspridda. Det måste vara absolut varenda tidning som har kommit ut i dag, och även om jag såg alla löpsedlarna inne på Oslo Central på vägen hit, så dras blicken mot dem som en magnet. ”CHOCKEN”, är rubriken på en av förstasidorna, med en stor bild på Mathias, med ett ganska chockerat ansiktsuttryck. ”DRÖMMEN GICK I KRAS”, står det på en annan. ”DK-NO: 1-0” på en tredje, med en bild på Ditte, som triumferande lyfter ena handen i luften, och Mathias som står bredvid med samma chockerade ansiktsuttryck som på den första bilden.

- Så typiskt att de måste vinkla det som att Norge förlorade mot Danmark, säger Vigdis när hon ser vad jag tittar på.

- Men vi gjorde ju det, säger Mathias och rycker på axlarna. Pappa, Karoline är här, fortsätter han och liksom puttast mig lite framför sig.

Svein lyfter blicken och ser på mig och ler.

- Hej Karoline, säger han.

- Ja, hej, säger jag och lyfter handen till någon sorts vinkning.

Det borde inte vara pinsamt, jag träffade honom massor av gånger på campingen i somras, men då var allt annorlunda. Då hade han på sig typ slitna militärshorts och linne och stod och grillade. Och på den tiden var hans son inte en superkändis. Superkändis och andrapristagare i *Star Factory*. Så det känns pinsamt ändå, jag känner rodnaden spridas på mina kinder, men han verkar inte märka det. Svein fäster blicken på sin dator igen, och får en djup rynka mellan ögonbrynen. Jag tittar på Mathias, som har hittat en fotboll nere vid soffan, och börjat trixa med den. Jag tar av mig jackan, hänger den över en stol och sätter mig ner vid bordet jag också. Tittar lite mer på tidningarna. Alla har Mathias eller Ditte, eller båda, på förstasidan och skriver om förlusten med stora bokstäver. "FAVORITEN FÖLL", är rubriken på den som ligger närmast mig, och sen: "SNUBBLADE PÅ MÅL-SNÖRET: Den stora, norska favoriten i *Star Factory*-finalen, Mathias Lund, höll inte måttet när det verkligen gällde, och förlorade mot danska Ditte Sørensen. Läs mer på sidan 24, 25, 26, 27, 28, 29 och 30."

Han borde ha vunnit. Han var bäst. Han var bäst hela tiden, och alla visste det. Och ändå var det inte Mathias namn som Chrissy ropade ut i Oslo Spektrum när vinnaren korades i går kväll. Mathias skulle ha vunnit! Det var ju det alla trodde, inte minst Vigdis, hon lovade honom det när de började jobba med varandra. Han trodde på henne. Och jag trodde på henne. Eller, mest av allt trodde jag väldigt mycket på Mathias, han gick ju vidare hela tiden och var helt överlägsen. Till och med när han tappade rösten precis före finalen gick han vidare. Det verkade så rimligt att det

var han som skulle vinna. Och det kanske är därför jag fortfarande inte riktigt kan ta in att det inte blev så.

Jag tar en tidning på måfå och bläddrar i den, letar fram artikeln om finalen. De har använt stora bilder, inte bara av chockade Mathias, utan fina bilder från när han stod på scenen också. På nästa sida har någon satt betyg på alla Dittes och Mathias låtar. ”Every song” har fått 6 av 6. ”Vi behöver inte undra vad alla Nordens tonårstjejer kommer att lyssna på i höst”, står det. Det är ju bra. Men vann gjorde han ju inte. ”Every song” är inte den officiella vinnarlåten, hur mycket folk än gillar den, det var Dittes låt som vann. Även om den bara har fått 5 av 6.

Emma och jag tog tåget hem tillsammans efter finalen i går. Jag minns knappt någonting av resan. Vi hade blivit lovade att få komma på efterfesten, men det blev inget av med det. Mathias ringde bara snabbt när han var nere i garderoben och sa att han ville hem till hotellet i stället, men att jag kunde komma till Vigdis kontor i dag. Jag minns att jag svarade på en massa meddelanden som ramlade in från alla håll på vägen hem, men jag minns inte vad jag skrev.

Det har fortsatt komma meddelanden i dag också, alla undrar vad som händer nu. Jag har inte svarat på något av dem. För vad är det egentligen som händer nu? Vigdis hade framtiden utstakad för Mathias, han skulle ha åkt direkt på turné efter att ha vunnit *Star Factory*. Låten som släpptes i går kväll skulle promotas och framföras överallt, och inspelningen av en hel skiva skulle ha satt i gång så fort kontraktet med skivbolaget var klart. Allt var förberett. Och sen.

Sen förlorade han. Mot fucking Ditte. Som jag egentligen inte klarar av att vara riktigt sur på. Hon är bra. Hon gjorde bara sitt bästa. Och det visade sig att det var ännu bättre än Mathias bästa. I alla fall tyckte publiken det, som röstade fram henne som vinnare. Och nu är det Ditte som får skivkontrakt, och som ska på turné och få allt det där som skulle ha varit Mathias.

Mathias karriär är säkert inte slut. Men om man ska tolka hur Vigdis travar runt, runt där borta, så är hon uppenbarligen inte helt nöjd med sakernas tillstånd. Vad tänker hon egentligen om Mathias karriär nu?

Jag lägger undan tidningen och tittar bort på honom. Han verkar ganska obekymrad, med tungan halvvägs ut i ena mungipan, medan han koncentrerar sig på fotbollen. Bryr han sig ens? Eller har han redan kommit över det? På tåget på väg in till Oslo i morse såg jag framför mig att jag skulle behöva trösta honom för att han var ledsen, eller lugna ner honom för att han var arg. I alla fall något helt annat än att titta på när han trixar med en boll.

– Svein, kan du komma hit och titta på det här? säger Vigdis, som äntligen har satt sig vid sitt skrivbord. Mathias pappa går bort till henne, och just då hörs en signal, som måste vara dörrklockan till kontoret.

– Karoline, orkar du? Det är nog de första journalisterna, säger Vigdis och nickar mot dörren.

Mathias ska bli intervjuad i dag, av typ alla tidningar och tv- och radiokanaler som finns. Alla vill veta vad som händer nu, och jag är minst lika nyfiken på svaren som de är.

Jag lyfter telefonluren som hänger på väggen, och på en

liten skärm ser jag en man och en kvinna som står utanför huvudingången.

– Kom in, säger jag och trycker på knappen som öppnar dörren.

En minut senare kommer de uppför trappan, jag håller upp dörren in till kontoret för dem.

– Hej Karoline, säger kvinnan och tar mig i hand.

– Hej, säger jag, och blir först förvånad och sen glad att hon tydligen vet vem jag är.

Jag ler medan jag skakar hennes hand, och sen skakar jag hand med mannen som står bakom henne. Han har en svart kamera med sig. Tänk att journalisten vet vad *jag* heter? Hon måste väl ha sett det på Instagram, kanske?

– Karoline! ropar Vigdis med glad röst, och jag vänder mig snabbt om.

Vigdis kommer småspringande mot oss, och ger journalisten en kram.

– Såååå roligt att se dig, Karoline, säger Vigdis, och jag fattar.

Och skäms. Hon heter också Karoline.

– Har du skaffat en assistent, Vigdis? säger journalist-Karoline.

– Något sånt! säger Vigdis. Kaffe?

– Åh, ja tack, säger Karoline, och så får hon syn på Mathias, som har lagt ifrån sig bollen och står en bit bort och bara tittar på oss.

– Där är ju superstjärnan! utbrister hon. Herregud, det var ju förjävligt i går, men vilken SHOW! Du var helt fantastisk, det måste jag bara säga.

– Tack, säger Mathias, och de drar sig bort mot soffan allihop.

Jag står kvar borta vid dörren, helt stel i kroppen av skam. Tänk att jag inbillade mig att hon visste vad jag hette. Jag skäms så att det pirrar under huden.

– Fixar du kaffe, Karoline? säger Vigdis.

Först vet jag inte riktigt vem av oss hon menar, men sen vänder hon sig mot mig med ett sockersött leende. Jag vet inte riktigt vad jag ska göra. Jag vet väl inte hur man gör kaffe? Men det kan jag inte säga, inte inför journalisterna och allihop, det är Mathias som är huvudpersonen nu, inte hans barnsliga flickvän som ingen vet vem det är, och som inte ens kan koka kaffe.

Jag går ut i köket och ser mig omkring. I ett av skåpen hittar jag åtminstone två koppar, och på bänken står det en sån där maskin som man stoppar kapslar i. Emmas familj har en liknande. Men hur använder man den? Och var finns kapslarna?

– Jag ska hjälpa dig, säger Svein, som dyker upp bakom mig.

Han drar rutinerat ut lådan där kapslarna ligger, och sätter i gång maskinen. Det går så snabbt att jag knappt hinner sätta dit koppen innan kaffet börjar rinna.

– Tack, säger jag.

Och så blir det tyst. Jag försöker komma på något att säga, jag vill inte att han ska tro att jag tycker att det är konstigt eller pinsamt, men jag kommer inte på något. Så det blir bara konstigt och pinsamt i alla fall.

– Vilka märkliga saker vi är med om, säger Svein plötsligt. Vilket himla ståhej!

Jag nickar.

– Här hade jag ett helt vanligt jobb och ett helt vanligt liv med fru och barn, och nu ringer det plötsligt journalister varenda dag och jag måste jaga bort tonårstjejer som försöker slå upp tält i vår trädgård!

Det sista säger han med ett litet skratt.

– Oj, ja, shit, säger jag.

Jag ler, lite osäker på om det är sant, det där med tjejerna och tältet. Mathias har inte sagt något om det, men det är kanske inte så konstigt. Jag vet hur påträngande många av fansen är. Svein räcker mig en kopp färdigt kaffe.

– Men det är fint för Mathias att han har någon han kan lita på, säger han sen.

Jag nickar.

– Ja, säger jag.

– Om det är något jag har förstått under de här månaderna, så är det att det gäller att veta vem man kan lita på, säger Svein och ger mig den andra koppen. Och att man absolut inte ska tro på allt man hör eller läser.

Jag nickar igen och går långsamt mot soffan med de två kaffekopparna. Lät inte det som Mathias pappa just sa lite som någon sorts varning?

Kapitel 2

Journalisten som heter Karoline och hennes fotograf är bara de första av många som Mathias ska träffa i dag. Alla vill prata med honom. Det är tidningar och radio och tv och bloggare om vartannat. Det är jag som springer runt och öppnar dörrar, ler och hälsar på alla. Och jag tror inte längre att någon känner igen mig. Jag fixar kaffe nu när jag har lärt mig hur man gör, och annars försöker jag att vara så lite i vägen som möjligt. Hon hade inte särskilt fel, journalist-Karoline, när hon frågade Vigdis om hon hade skaffat en assistent. Även om det kanske är det sista i världen som jag skulle kunna tänka mig att jobba som.

Medan Mathias blir intervjuad, mest borta i soffan, söker jag min tillflykt till en stor, vit stol som är formad som ett runt ägg. Det är som en grotta där inne, så när jag snurrar stolen så att öppningen är vänd bort från soffan är det ingen som ser mig. Jag kan lyssna helt ostört på Mathias och dem som intervjuar honom. Han får mest samma frågor hela tiden, och jag undrar om Mathias och Vigdis har pratat om vad han ska svara på dem. För han låter liksom inte riktigt som sig själv, utan som en stelare och mer lillgammal version, som den som han ibland förvandlades till på *Star Factory*.

”Hur kändes det när det var Dittes namn som ropades upp och inte ditt?” ”Du var ju förhandsfavoriten, är du

besviknen?” ”Hur känns det nu?” ”Vad händer i framtiden?”

Mathias svarar och svarar, och är ganska bra på att få det att låta som om det är första gången han får just *den* frågan.

– Oj, bra fråga, säger han och låtsas ta en tankepaus.

Jag lyssnar inifrån ägget och kan nästan mima nästa sak han säger, som på autopilot:

– Det är klart att det är en besvikelse att inte vinna. Men jag unnar Ditte allt gott, hon har varit fantastisk att tävla mot och har en sjukt bra röst, och hon förtjänade verkligen förstaplatsen. Det är tråkigt att den fantastiska tiden i *Star Factory* är över, men jag är också väldigt spänd och förvåntansfull inför framtiden. Nu börjar det riktiga jobbet, jag lovar att det här inte blir det sista ni får se av mig! säger han.

Det är bra svar, tycker jag, och han låter vuxen. Men jag har fortfarande inte pratat med honom på tu man hand, fast det har gått flera timmar och det värker i mig efter att få höra vad han *egentligen* tänker.

– Och Mathias, grattis till singelsläppet! säger en radio-reporter med rosa hår.

Hon och Mathias sitter mitt emot varandra i soffan med var sitt headset på sig, och en enorm mikrofon mellan sig.

– Tack tack, säger Mathias. Gillar du den?

– Jag *älskar* den! Så catchy och cool! säger reportern.

– Det var kul att höra, tack, säger Mathias.

– Men nu måste jag fråga: Vem handlar den om? Vem är det *du* skriver alla dina låtar om?

Jag spetsar öronen. Hon är den första som har frågat någonting mer om låten, förutom vilka förväntningar han har på den och hur han har tänkt promota den och så. *Den*

låten, som jag hade på repeat hela vägen på tåget in till stan. ”Every song’s about you”, sjunger han. Och den handlar om mig. Det kittlar i magen varje gång jag tänker på det.

– Tja, bra fråga, säger Mathias och låter lite full i fan på rösten. Vad tror du den handlar om?

– Jag frågade inte *vad* den handlar om, för det är väl ganska uppenbart, säger reportern.

– Är det? säger Mathias.

– Ska vi köra lite lättolkning här? säger reportern retsamt, och Mathias säger att det kan de gärna göra.

– Okej, jag tolkar det som att låten handlar om någon som är väldigt förälskad, säger hon.

– Mhm, säger Mathias.

– Någon som har fått sin värld helt upp och ner-vänd, tappat fotfästet lite grann, kanske, och känner sig ensam mitt i all uppmärksamhet, säger hon.

Jag nickar för mig själv inne i ägget. Jag har liksom mest tänkt på enskilda rader som jag har känt igen mig i. Som ”I fell in love with your smile, it was the summer of my life”, till exempel. Men allt hänger ihop, hela låten.

– Dagens bästa tolkning, säger Mathias och ger henne en liten applåd.

– Tack, tack! Men *vem*, Mathias Lund, vem är det den handlar om?

– Den handlar om en person som är väldigt speciell, svarar Mathias. Du vet när det känns som om allt man hör och allt man ser bara handlar om *den* personen. Och när man ska skriva något slutar det med att allt man skriver handlar om just den personen.

– Det du beskriver nu är väl att vara riktigt förälskad?

– Ja ... det är det ju egentligen, säger Mathias, och låter både lite generad och lite busig.

Jag kan inte låta bli att le. Det kittlar i mig när han berättar om låten. Om mig. Jag vill bara höra mer. Höra honom bryta ner låten i små, små delar och berätta vad han har tänkt om mig. Jag vill veta allt.

– Så artisten Mathias Lund är riktigt förälskad nu för tiden, alltså? Och inte singel längre? frågar reportern.

– Alltså, jag har väl aldrig sagt att låten handlar om *mig*, säger Mathias. Den är skriven mer utifrån att det är en känsla som många har någon gång i livet, och handlar liksom egentligen inte om någon viss person.

Jag sjunker. Inuti mig växer ett svart hål som drar ner mig, det känns som om jag faller, fast jag sitter helt stilla. Varför sa han så där? Har jag missförstått allt? Handlar den inte om mig ändå?

– Okej. Jag förstår i alla fall att vi inte kommer att få ur Mathias Lund något mer om hans kärleksliv, säger reportern in i mikrofonen. Hans låt "Every Song" finns ute nu!

Så är intervjun klar. Jag sitter kvar helt stilla i äggstolen med benen uppdragna under mig, lutar mig bakåt mot det mjuka, mörka tyget och tittar upp i taket.

– Nu har du förtjänat en paus, säger Vigdis till Mathias när radioreportern har gått. Vi kan sticka ut och fixa lite lunch. Svein, följer du med?

Jag hör dörren smälla igen bakom dem, och så någon som säger "Karoline?" Jag svarar inte, fortsätter sjunka. Eller flyta, helt ensam i mörkret.

Mathias sticker in huvudet till mig och ler.

– Här sitter du, säger han. Får jag plats?

Jag nickar, men flyttar inte på mig. Mathias börjar klättra in, hela hans långa kropp, och jag kan inte låta bli att skratta åt hur han lastar in armar och ben i stolen, ända tills vi sitter tätt intill varandra och han har ett ben på vardera sidan om mig.

– Hej, säger han och lutar sig fram för att kyssa mig.

Jag besvarar inte hans kyss, och han öppnar ögonen och ser på mig med ett frågande uttryck i ansiktet.

– Jag trodde att låten handlade om mig, säger jag.

Mathias tar mina händer, flätar ihop dem med sina.

– Det gör den ju, säger han och ler. Har du lyssnat på den? Gillar du den?

– Jag *gillar* den inte, säger jag och Mathias rynkar pannan.

– Jag *älskar* den.

Mathias ler stort och släpper min ena hand för att dra sin egen genom håret.

– Herregud, jag är så trött, säger han, och lutar sig tillbaka i stolen. Aj, det är inte precis jättebekvämt här inne.

– Det var för att du pressade dig in med dina långa ben, säger jag.

Mathias skrattar, men jag är tyst igen.

– Är det något som är fel, eller? säger Mathias och möter min blick.

– Hmm, säger jag först.

Jag vill egentligen inte vara en sån som känner så mycket hela tiden, men jag kan inte precis styra det.

– Säg då, om det är något, säger Mathias.

– Varför kunde du inte bara säga till hon journalisten att låten handlar om mig? I stället för att den handlar om vem som helst?

Jag tittar ner på våra händer mellan oss, pillar lite på ovansidan av min ena hand.

– Vill du det? Att alla, absolut alla, ska få veta det? säger Mathias.

Jag känner att han tittar på mig, men jag möter inte hans blick.

– Ja. Eller. Jag vet inte.

– Vigdis säger att det kan vara bra med lite mystik kring låten, liksom att folk kan *connecta* med den utan att veta exakt vem och vad den handlar om, säger Mathias.

”Vigdis säger”. Mathias låter som en liten papegoja som bara upprepar allt som kommer från hans manager. Jag hatar det.

– Mm, säger jag.

– Och det är väl egentligen ganska bra för dig också, eller? säger han. Du vet ju hur mycket kaos det blir med fansen, hur mycket skit de skriver om dig och till dig varenda gång det är något. Jag vill inte att du ska få mer hat.

Då möter jag hans blick. Han ser uppriktig ut, och jag tror på honom. Han menar det han säger. Och antagligen har han rätt, det är säkert bäst att det inte är så uppenbart vem låten handlar om, och att han inte berättar för alla journalister som frågar att han är kär och inte alls singel.

Jag böjer mig fram och kysser honom. Mathias kysser mig tillbaka, och jag darrar lite när han drar lätt med tungspetsen över mina läppar. Han ler in i min mun, och jag känner den

välbekanta känslan av mitt hjärta som bankar hårdare och fortare. Mathias. Jag älskar honom. Men jag kan inte riktigt skaka av mig den sjunkande känslan från nyss, när han satt där två meter bort och liksom låtsades som om vi två inte existerar. Som om jag inte finns.